

SZTANDAR LUDU

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

NR 20 (1303)

LUBLIN, PIĄTEK, 21 STYCZNIA 1949 R.

ROK V

STEFAN JEDRYCHOWSKI

Pod sztandarem leninizmu

Minęło 25 lat od śmierci wielkiego wodza rosyjskiego i międzynarodowej klasy robotniczej, wodza i organizatora partii bolszewickiej, zwycięskiej rewolucji socjalistycznej i twórcy państwa radzieckiego — Włodzimierza Lenina. Życie i działalność Lenina związane są z epoką imperializmu, rewolucji proletariackiej i budownictwa socjalistycznego.

Wpływ jaki wywarli na bieg historii i oblicze świata Włodzimierz Lenin i jego wielki kontynuator Józef Stalin jest tak wielki, że nie tylko my, ale i przyszłe pokolenia będą wiek XX nazywały epoką Lenina i Stalina.

Nie jest przypadkiem, że to właśnie rosyjski rewolucyjny ruch robotniczy wydał na przełomie XIX i XX wieku dwóch najbardziej genialnych wodzów światowego proletariatu, a tym samym najwybitniejsze postacie historii.

Określiły to te same przyczyny historyczne, które złożyły się na to, że właśnie rosyjska klasa robotnicza odegrała pionierską rolę w obaleniu kapitalizmu i imperializmu w swoim kraju w zbudowaniu pierwszego na świecie państwa socjalistycznego, w zapoczątkowaniu ery socjalizmu na świecie.

Rosyjski proletariat dokonał najbardziej rewolucyjnego zadania

zburzenia caratu — najpotężniejszej ostoji reakcji nie tylko europejskiej, ale i azjatyckiej.

„Cóż więc dziwnego — pyta tow. Stalin — że kraj, który dokonał takiej rewolucji i posiada taki proletariat stał się ojczyzną teorii i taktyki rewolucji proletariackiej.

Cóż więc dziwnego, że wódz tego proletariatu Lenin stał się zarazem twórcą tej teorii i taktyki oraz wodzem międzynarodowego proletariatu”.

Cóż więc dziwnego — dodajmy, że rosyjski proletariat zrodził obok Lenina jego równie genialnego kontynuatora — Stalina, który dokończył dzieła Lenina, rozwinął marksizm - leninizm, pokierował zbudowaniem społeczeństwa socjalistycznego w ZSRR i rozgromieniem faszystowskich Niemiec w II wojnie światowej, a obecnie stoi na czele międzynarodowego obozu pokoju i demokracji.

Leninizm-marksizm epoki imperializmu

Epokową zasługą Lenina i Stalina było twórcze rozwinięcie rewolucyjnej teorii marksizmu w nowych warunkach imperializmu i bezpośredniego narastania rewolucji proletariackiej oraz uczynienie z marksizmu - leninizmu potężnego narzędzia strategii proletariatu w jego walce o obalenie panowania kapitalizmu i o zbudowanie ustroju socjalistycznego.

W swojej analizie imperializmu Lenin doszedł do wniosku, że imperializm oznacza niesłychane zaostreżenie sprzeczności tkwiących w kapitalizmie, zaostreżenie nierówności rozwoju kapitalizmu, że nieuniknione prowadzi on do wojen i rewolucji.

Dalszy rozwój historii całkowicie potwierdził teorię Lenina o imperializmie. Po zakończeniu I wojny światowej rewolucja socjalistyczna wyrwała się spod panowania imperializmu 1/6 część świata, ale w tej przeważającej części świata, w której utrzymało się panowanie kapitalizmu właściwe kapitalizmowi sprzeczności zaostrzyły się jeszcze bardziej. Kapitalizm wszedł w stadium swojego powszechnego kryzysu, w okresie ciągłych wstrząsów ekonomicznych, politycznych i wojennych. Monopolistyczny kapitalizm doprowadził do skrajności wyzyskanie szerokich mas pracujących i z drugiej strony — potęgę i bo-

gactwa największych monopolów kapitalistycznych.

W szeregu krajów imperializm zrodził najbardziej reak-

cyjną i najbardziej odrażającą formę dyktatury wielkiego kapitału — faszyzm. Wreszcie — poprzez szereg wojen niemal bez przerwy wybuchających w różnych częściach świata imperializm doprowadził do nowej straszliwej wojny światowej, która przerodziła się w wielką wyzwoleńczą wojnę postępowej ludzkości ze Związkiem Radzieckim na czele przeciwko faszystom. II wojna światowa zadała szereg dalszych ciosów kapitalizmowi i imperializmowi, wyrzucając spod jego panowania szereg nowych krajów i wzmacniając siły obozu antyimperialistycznego.

(Ciąg dalszy na str. 2)

LENIN

Obraz jednego z najlepszych portrecistów — Gerasimowa

Walki w odległości o 25 km od Nankinu Rząd Czang-Kai-Szeka przenosi się do Kantonu

LONDYN (PAP). — Według doniesień agencji Reutersa, walki odbywają się obecnie w odległości zaledwie 25 km na północ od Nankinu. W związku z tym ogłoszono oficjalnie plan przeniesienia rządu Czang-Kai-Szeka do Kantonu — portu w Chinach południowych. W piątek ma rozpocząć się ewakuacja władz rządowych za pomocą przeszło 100 samolotów. W Nankinie ma rzekomo pozostać do ostatniej chwili niewielka grupa przedstawicieli rządu z samym Czang-Kai-Szelem na czele.

OŚWIADCZENIE MAO-TSE-TUNGA

Reakcyjny rząd nankiński zbiera dzisiaj żniwa ze swej polityki wojny domowej. Chcąc w jakiej sytuacji uratować reszt-

ki sił rządu kuomintangowskiego, zyskać chwilę oddechu a następnie podjąć na nowo próby zniszczenia sił rewolucyjnych, Czang-Kai-Szek wyraził na Nowy Rok życzenie podjęcia roko-

wań pokojowych z komunistyczną partią Chin.

Wysunięte przez Kuomintang warunki — zaznaczył Mao-Tse-Tung — są równoznaczne z kontynuowaniem wojny domowej, nie są dziś warunkami ustanowienia pokoju. Naród chce pokoju. Opierając się na tej woli, komunistyczna partia Chin składa następujące oświadczenie:

Narodowo-wyzwoleńcza armia chińska dysponuje dostatecznymi siłami dla definitywnego zniszczenia wszystkich pozostałych sił zbrojnych reakcyjnego rządu kuomintangowskiego w najbliższej przyszłości. Jedyną drogą do osiągnięcia pokoju jest zakończenie wojny, urzeczywistnienie trwałego pokoju i ulżenie cierpieniom mas ludowych, komunistyczna partia Chin gotowa jest przystąpić do rokowań pokojowych z reakcyjnym rządem nankińskim lub z jakimkolwiek innym krajowym rządem kuomintangowskim lub wreszcie grupą wojskową w oparciu o następujące warunki:

1. ukaranie zbrodniarzy wojennych,
2. zniesienie fikcyjnej konstytucji,
3. skasowanie wprowadzonych przez Kuomintang instytucji prawnych,
4. reorganizacja wszystkich armii reakcyjnych zgodnie z zasadami demokratycznymi,
5. konfiskata majątku dyktatorów kuomintangowskich,
6. reforma rolna,
7. zniesienie zdradzieckich układów,
8. zwołanie politycznej Rady Konsultatywnej bez udziału w niej elementów reakcyjnych, celem utworzenia koalicyjnego rządu demokratycznego, oraz przejęcia całej władzy od reakcyjnego rządu kuomintangowskiego w Nankinie i jego lokalnych organów.

NIEUDANA PRÓBA ROZBICIA Światowej Federacji Zw. Zawodowych

PARYŻ (PAP). — Korespondent PAP podaje następujące szczegóły środowego posiedzenia Biura Wykonawczego Światowej Federacji Związków Zawodowych, które zostały zakomunikowane dopiero po zakończeniu obrad.

Po zagajeniu obrad przewodniczący Deakin usiłował od razu oddać pod głosowanie propozycję kongresu brytyjskich Trade Unionów w sprawie rozwiązania SFZZ. Delegaci radziecki, włoski i chiński oraz sekretarz generalny Federacji Saillant oświadczyli, iż jest to ze strony Deakina akt samowolny, ponieważ statut nie uprawnia Biura Wykonawczego do podejmowania tego rodzaju decyzji.

Następnie wywiązał się spór proceduralny, w toku którego Carey i Tewson proponowali przyjęcie ustawy w sprawie rozwiązania Federacji i zawiadomienia o tym wszystkich central związków zawodowych. Delegaci radziecki i włoski zapytali, co by nastąpiło w wypadku, gdyby większość wypowiedziała się za dalszym istnieniem SFZZ. Carey oświadczył, że jego zwolennicy przystają do utworzenia nowej międzynarodowej organizacji związków zawodowych.

Na pytanie delegata radzieckiego, jakie byłoby podstawy tej organizacji, Carey nie odpowiedział, twierdząc, oczywiście, że pierwszym krokiem powinno być rozwiązanie SFZZ. Deakin ze

swej strony nalegał, aby przystąpiło do głosowania nad propozycją TUC. Wobec ostatecznej większości członków Biura Wykonawczego do głosowania nad wnioskiem TUC nie doszło.

PARYŻ (PAP). — „Monde” stwierdza, że Światowa Federacja Związków Zawodowych utrzymuje swą dotychczasową działalność dzięki poparciu olbrzymiej

większości swych członków. Wokół SFZZ skupiają się związki zawodowe ZSRR, krajów demokracji ludowej, Generalna Konfederacja Pracy Włoch i Francji, związki zawodowe Chin, reprezentujące 2,5 miliona członków oraz zw. zawodowe Afryki i Azji.

Dziennik przypuszcza, że rozłamowa organizacja związków zawodowych mogłaby objąć w najbliższym wypadku i to pod presją amerykańską część związków zawodowych krajów marszallo-
skich.

SĘDZIOWIE AMERYKAŃSCY chcą pomnieścić doniesłość procesu przywódców komunistycznych

NOWY JORK (PAP). — W dalszym ciągu procesu 12-tych przywódców amerykańskiej partii komunistycznej ujawniło się dążenie sądu i prokuratury do wykorzystania wszelkich możliwych środków prawnych, w celu ograniczenia praw oskarżonych i pomniejszenia politycznej doniosłości procesu.

Sąd uchylił się od powzięcia decyzji w sprawie zastrzeżeń obrony przeciwko składowi ławy przysięgłych.

Adwokat Gladstein stwierdził,

że ława przysięgłych nie reprezentuje narodu amerykańskiego. Przy istniejącym obecnie systemie wyborów, z amerykańskich sądów przysięgłych wyłącza się z reguły robotników, murzynów oraz przedstawicieli innych „niewzględnych” grup politycznych i rasowych. W ten sposób sądy przysięgłych znajdują się pod kontrolą bogaczy. Trudno od nich oczekiwać sprawiedliwego wyroku w stosunku do działaczy politycznych klasy robotniczej.

Sprostowanie

We wczorajszym artykule o rozbudowie UMCS powinno być nie SPB, a PPB.

Redakcja.

Stefan Jędrychowski

POD SZTANDAREM LENINIZMU

(Dokończenie ze str. 1)

Strategia Rewolucji Proletariackiej

Że tak się jednak stało, że losy ludzkości nie potoczyły się innymi drogami, że nie zapanała noc niewoli reakcji i rozkładu było to rezultatem istnienia państwa socjalistycznego, rezultatem zwycięskiej Rewolucji Październikowej w Rosji, rezultatem trwającej kilkadziesiąt lat upartej i ofiarnej rewolucyjnej walki i pracy rosyjskiej klasy robotniczej pod kierownictwem partii bolszewickiej pod kierownictwem Lenina i Stalina.

W pracy pt. „Państwo i rewolucja” napisanej w przededniu Rewolucji Październikowej Lenin postawił zadanie rozbicia państwowego aparatu burżuazji, jako koniecznego warunku przejęcia władzy przez proletariatus. Teoria ta rozprawiła się z reformistyczną koncepcją pokojowego wrastania w socjalizm. Przebieg Rewolucji Październikowej potwierdził w całej rozciągłości słuszność rewolucyjnej teorii Lenina.

Ogromne historyczne znaczenie miała sformułowana przez Lenina, a następnie rozwinięta przez Stalina teoria o dyktaturze proletariatus jako narzędziu rewolucji proletariackiej, jako narzędziu złamania oporu klas eksploatatorskich i zbudowania ustroju socjalistycznego oraz o władzy radzieckiej jako o państwowej formie dyktatury pro-

Mauzoleum Lenina na Placu Czerwonym w Moskwie.

letariatus. Leninowsko - stalinowska teoria o dyktaturze proletariatus i jej funkcjach stała się podstawą zbudowania nowego socjalistycznego państwa na gruzach caratu.

Posiada ona ogromne teoretyczne i praktyczne znaczenie również w naszych warunkach, w warunkach demokracji ludowej, która spełnia wszystkie podstawowe funkcje dyktatury proletariatus.

Proletariat na czele mas ludowych

Zasadnicze znaczenie dla zwycięstwa klasy robotniczej nie tylko w Rosji, nie tylko w krajach demokracji ludowej, ale na całym świecie posiada nauka Lenina i Stalina o hegemonii proletariatus, o sojusznikach proletariatus w rewolucji burżuazyjno - demokratycznej i w rewolucji proletariackiej. Rewolucja Październikowa w Rosji mogła wyciągnąć między innymi dzięki wciągnięciu do walki po stronie proletariatus najpierw przeciwko caratowi, a następnie przeciwko burżuazji wielomilionowych mas chłopskich.

Genialne zastosowanie przez Stalina i bolszewików sojuszu robotniczo - chłopskiego, sojuszu z biednymi i średnimi chłopami w nowych warunkach po utrwaleniu władzy radzieckiej umożliwiło pozyskanie ogromnej większości chłopów dla socjalizmu i zbudowanie ustroju socjalistycznego nie tylko w mieście, ale i na wsi.

Leninowsko - stalinowska teoria sojuszu robotniczo - chłopskiego ma podstawowe znaczenie dla nas w okresie budowa-

nia podstaw socjalizmu w okresie stopniowego i dobrowolnego przekształcania gospodarki drobnorolniczej w rolnictwo w gospodarke socjalistyczną.

Zasługą Lenina i Stalina było ujawnienie ogromnych rewolucyjnych możliwości jakie tkwią w narodowym ruchu wyzwoleńczym narodów uciskanych i kolonialnych. Traktując sprawę narodowościową jako podporządkowaną rewolucji proletariackiej wodzowie partii bolszewickiej potrafili uczynić z niej potężną rezerwę rewolucji proletariackiej w Rosji realizując konsekwentny i głęboki internacjonalizm i zwalczając wszelki szowinizm i nacjonalizm, jako przejaw wpływu ideologii burżuazyjnej na ruch robotniczy.

Przeprowadzając niezłomnie internacjonalistyczną linię w sprawie narodowościowej i kolonialnej Lenin i Stalin bronili zdecydowanie prawa narodów do samookreślenia do samodzielnego bytu państwowego bronili m. in. prawa Polski do całkowitej niepodległości.

Proletariacki internacjonalizm i proletariacki patriotyzm

Lenin i bolszewicy wychowywali masy pracujące w tej wielkiej prawdzie, że nie mogą one się same wyzwolić nie wyzwalaając jednocześnie innych narodów uciskanych przez carat.

Dlatego też Rewolucja Październikowa spotkała się z sympatią i poparciem ze strony narodów zamieszujących b. imperium rosyjskie. Realizując internacjonalistyczny marksistowski program rozwiązania sprawy narodowościowej, Lenin i Stalin stworzyli na gruzach da-

wnej Rosji carskiej zwanej wtedy zieniem narodów wielonarodowe socjalistyczne państwo oparte na braterskim współzyciu równoprawnych narodów i na braterskiej pomocy wielkich i przodujących narodów narodom małym i zacofanym we wszechstronnym rozwoju ich gospodarki i kultury.

W duchu internacjonalizmu Związek Radziecki układał także swoje stosunki zewnętrzne z innymi narodami, co się wyraziło między innymi w uznaniu nie-

podległości Polski w jednym z pierwszych aktów rządu radzieckiego, oraz stałym przeprowadzaniu pokojowej polityki zagranicznej, opartej na zasadzie jednakożego poszanowania praw i suwerenności wielkich i małych narodów. Wyrazem leninowsko - stalinowskiego proletariackiego internacjonalizmu jest też pomoc udzielona narodom Europy w ich wyzwoleniu z hitlerowskiej niewoli, a następnie w odbudowie gospodarczej.

Na gruncie proletariackiego internacjonalizmu, który nie tylko nie jest sprzeczny z prawdziwym patriotyzmem, ale wiąże się z nim nierozdzielnie, rozwijają się dziś stosunki nowego typu pomiędzy Związkiem Radzieckim, a krajami demokracji ludowej, stosunki oparte na braterskiej przyjaźni wolnych narodów i ich wzajemnej pomocy. Dziś gdy historia dowiodła, że burżuazyjny nacjonalizm prowadzi z reguły do zdrady swego kraju, gdy burżuazja zachodnioeuropejska coraz jawniej zaprzęda swoje kraje amerykańskie mu imperializmowi idee Lenina i Stalina o proletariackim internacjonalizmie, o rewolucyjnym znaczeniu ruchów narodowo-wyzwoleńczych, o samookreśleniu narodów, o proletariackim patriotyzmie nabierają szczególnego znaczenia.

Dziś gdy potężna fala ruchów narodowo - wyzwoleńczych pod kierownictwem komunistów ogarnia ogromne połacie Azji — Chiny, Koreę, Indonezję, Indochiny, Birmę i podważa panowanie imperializmu możemy właściwie ocenić znaczenie teorii Lenina i Stalina o ruchach narodowo-wyzwoleńczych, jako o rezerwie proletariatus w walce z imperializmem.

Twórca partii nowego typu

Leninowska strategia rewolucyjna stała się w rękach rewolucyjnej partii proletariatus, partii bolszewickiej, potężnym narzędziem walki o obalenie kapitalizmu. Wiekopomną zasługą Lenina wobec międzynarodowego ruchu robotniczego jest stworzenie pierwowzoru partii rewolucyjnej.

Walka o partię nowego typu, o partię jako czołowy oddział klasy robotniczej, grupujący jej naj-

lepsze elementy, uzbrojony w rewolucyjną teorię, zorganizowany na zasadzie demokratycznego centralizmu, na zasadzie podporządkowania mniejszości woli większości i żelaznej dyscypliny, kierujący się jedną wolą, stanowiący najwyższą formę klasowej organizacji proletariatus — walka o taką partię była stałą tre-

25 lat bez Lenina po drodze Lenina — pod wodzą Stalina

Lenin nie dożył ustroju socjalistycznego. Genialny wódz proletariatus umarł w 1924 r. w okresie odbudowy, w przededniu ofensywy socjalizmu i intensywnego budownictwa ustroju socjalistycznego. Jego dzieło prowadził dalej jego najbliższy przyjaciel, uczeń i współpracownik wielki Stalin, który rozwijał myślenie Lenina o drogach do socjalizmu w warunkach dyktatury proletariatus w bogatą i konsekwentną teorię zbudowania ustroju socjalistycznego. W walce z trockistami i innymi antyleninowskimi ugrupowaniami Stalin dowiódł słuszności tezy Lenina o możliwości zbudowania socjalizmu w jednym kraju i zrealizował ją w praktyce drogą urzeczywistnienia genialnego planu uprzemysłowienia kraju, kolektywizacji rolnictwa i rozwoju uspołecznionego handlu.

W wyniku wykonania dwóch pierwszych planów 5-letnich Związek Radziecki już w 1936 r. zbudował u siebie socjalizm i wszedł na drogę rozwoju w kierunku wyższego stadium — komunizmu. Ten pokojowy rozwój przerwała w 1941 r. napaść hitlerowska na Związek Radziecki. W wojnie z hitlerowskimi Niemcami Związek Radziecki wykazał całą wyższość systemu socjalistycznego nad systemem kapitalistycznym, wykazał hart i moralno-polityczną potęgę społeczeństwa socjalistycznego, a także wyższość stalinowskiej strategii wojennej nad strategią wojenną niemieckich imperialistów. Rozgromienie hitlerowskich Niemiec jeszcze bardziej podniosło autorytet i znaczenie Związku Radzieckiego.

Dziś Związek Radziecki kroczy na czele międzynarodowej walki o budowę socjalizmu i komunizmu, budując u siebie najbardziej postępowy ustrój — ustrój socjalistyczny. Sprzymierzeniec Związkiem Radzieckim jest demokracja lu-

ścią życia i działalności Lenina.

W walce tej toczony nieustannie przeciwko oportunistom z prawą i z „lewą”, przeciwko wpływom drobnomieszczańskiej ideologii, przeciwko „ekonomistom” zachwalającym żywiołowość ruchu robotniczego, przeciwko mieniszewikom, usiłującym roztopić partię w masie sympatyków i bezpartyjnych, przeciwko likwidatorom wszelkiej maści, przeciwko trockistom, bucharynowcom i innym „opozycjonistom”, usiłującym rozsądzić partię od wewnątrz przy pomocy frakcji — wyrosła i zahartowała się Wszechzwiązkowa Komunistyczna Partia (bolszewików) najbardziej doświadczony i zahartowany oddział międzynarodowego ruchu robotniczego i niedościgniony wzór dla innych partii komunistycznych i robotniczych.

Nauka Lenina i Stalina o partii nowego typu ma nieprzemijające podstawowe znaczenie. Szczególnie doniosłą dziś sprawą jest przyswojenie sobie jej przez zjednoczone partie robotnicze powstałe w krajach demokracji ludowej w wyniku zjednoczenia komunistycznego nurtu ruchu robotniczego z lewicowym nurtem socjalistycznym. Lenin i Stalin uczą nas, że partia umacnia się przez to, iż oczyszcza się do elementów reakcyjnych i oportunistycznych, umacnia się krytycznie podchodząc do swoich błędów i szeroko stosując metodę krytyki i samokrytyki.

dowej tworzą wraz z nim potężną podstawę demokratycznego antyimperialistycznego obozu po koju i postępu. Narody krajów kolonialnych i zależnych coraz szerszym frontem włączają się do wspólnej walki przeciwko imperializmowi. Masy pracujące krajów imperialistycznych coraz lepiej rozumieją konieczność obalenia własnej burżuazji i zbudowania ustroju socjalistycznego. Dziś już staje się jasne dla olbrzymiej większości ludzkości, że w naszej epoce wszystkie drogi prowadzą do komunizmu.

W ciągu 25 lat po śmierci Lenina partia bolszewicka pod kierownictwem Józefa Stalina w sposób trwały i po bohatersku wypełniała polityczny testament Lenina wysoko dzierząc sztandar partii chroniąc jedność partii, chroniąc i umacniając dyktaturę proletariatus, umacniając sojusz robotniczo-chłopski, umacniając Związek Radziecki, dochowując wierności zasadom komunistycznego internacjonalizmu, rozszerzając i umacniając sojusz mas pracujących całego świata.

TESTAMENT LENINA JEST PROGRAMEM DZIAŁANIA NIE TYLKO ROSYJSKIEJ KLASY ROBOTNICZEJ, ALE W NIEMNIEJSZYM STOPNIU PROGRAMEM DZIAŁANIA MAS PRACUJĄCYCH CAŁEGO ŚWIATA WALCZĄCYCH PRZECIWKO PODŁĘGACZOM WOJENNEMU, O POKÓJ PRZECIWKO IMPERIALISTOM, O WOLNOŚĆ DLA WSZYSTKICH UCISKANYCH NARODÓW PRZECIWKO FASZYZMOWI, REAKCJI, O PRAWDZIWA DEMOKRACJĘ, PRZECIWKO MONOPOLISTYCZNEMU KAPITALIZMOWI, O SOCJALIZM, O ZNISZCZENIE WYŻYSKU CZŁOWIEKA PRZECIWKO CZŁOWIEKOWI NA CAŁYM ŚWIECIE

Stalin o Leninie

Skromność

Po raz pierwszy spotkałem się z Leninem w grudniu 1905 r. na konferencji bolszewików w Tammerforsie (w Finlandii). Spodziewałem się ujrzeć orla górskiego naszej partii, wielkiego człowieka, wielkiego nie tylko pod względem politycznym, ale, że tak powiem, również i pod względem fizycznym. Lenin bowiem przybierał w mojej wyobraźni postać olbrzyma, postawę i okazałość. Jakież było moje rozczarowanie, kiedy ujrzałem człowieka całkiem zwykłego, wzrostu niżej średniego, niczym, dosłownie niczym nie różniącego się od zwykłych śmiertelników...

Przyjęte jest, że „wielki człowiek” winien się zazwyczaj spóźniać na zebrania, aby członkowie zebrania z bicia serca oczekiwali jego pojawienia się, przy czym, przed pojawieniem się wielkiego człowieka członkowie zebrania uprzedzają: „tas... ciszej... idźcie!” Ta ceremonia nie wydawała mi się zbyt tęczną, gdyż imponuje ona, wzbudza szacunek. Jakież było moje rozczarowanie, kiedy dowiedziałem się, że Lenin przybył na zebranie wcześniej niż delegaci i gdzieś w jakimś kącie, prowadził najzwyczajniej w świecie rozmowę, najzwyczajniejszą rozmowę z najzwyczajniejszymi delegatami konferencji. Nie ukrywam, że wydawało mi się to wówczas do pewnego stopnia naruszeniem pewnych nieodzownych zasad.

Dopiero później zrozumiałem, że ta prostota i skromność Le-

nina, to dążenie do tego, by nie zwracać na się uwagi, a w każdym razie, by nie rzucać się w oczy i nie podkreślać swego wysokiego stanowiska, — że rys ten jest jedną z najsilniejszych stron Lenina, jako nowego wodza nowych mas, prostych i zwykłych mas najołbiejszych „niż” ludzkości.

Siła logiki

Znakomite były dwa przemówienia Lenina, wygłoszone na tej konferencji: o chwili bieżącej i o kwestii rolnej. Niestety, nie zachowały się one. Były to przemówienia natchnione, które wywołały nieopisany zachwyt całej konferencji. Niezwykła siła przekonania, prostota i jasność argumentacji, zwięzłość i dla wszystkich zrozumiałe zdania, brak pozycji, brak zawrotnych gestów i błyskotliwych zdań, obliczonych na efekt, — wszystko to korzystnie wyróżniało przemówienie Lenina w porównaniu z przemówieniami zwykłych „parlamentarnych” mówców.

Ale zachwycała mnie wówczas w przemówieniach Lenina nie ta cecha. Zachwycała mnie w przemówieniach Lenina niezbita siła logiki, która nieco sucha, ale zato gruntownie, opanowuje audytorium, stopniowo elektryzuje je, a następnie bierze w posiadanie, jak to się mówi, bez reszty. Pamiętam, jak wielu delegatów mówiło wówczas: „logika w przemówieniach Lenina — to jakieś wszechmocne macki, które chwytają cię ze wszystkich stron kleszczami, i nie masz siły, która byłaby zdolna wyrwać cię z nich: albo poddać się, albo decydując się na całkowitą porażkę”.

Sądzę, że ta cecha szczególna przemówień Lenina jest najsilniejszą stroną jego sztuki oratorskiej.

Geniusz klasy robotniczej

Nigdy jeszcze, od czasów Marksa, historia wielkiego wyzwolenieckiego ruchu proletariatu nie wysunęła tak gigantycznej postaci, jak nasz zmarły wódz, nauczyciel, przyjaciel. Wszystko, co w proletariacie jest naprawdę wielkie i bohaterskie: nieustraszony umysł, żelazna, nieugięta, uparta, wszystko przewidywająca wola, święta nienałość aż do śmierci wobec niewolnictwa i ucisku, rewolucyjny zapał, który dźwiga góry, bezgraniczna wiara w twórcze siły mas, wielki organizacyjny geniusz — wszystko to znalazło swe wspaniałe ucieleśnienie w Leninie, którego imię stało się symbolem nowego świata od zachodu do wschodu, od południa do północy.

Lenin, jak nikt inny, umiał dostrzegać i to co wielkie i co małe, umiał przewidywać najdonioślejsze historyczne przewroty, a jednocześnie brać pod uwagę, wykorzystywać nawet najdrobniejsze szczegóły. Umiał, gdy zaszła potrzeba gwałtownie atakować, jak również odstępować i przygotowywać nową ofensywę. Lenin nie uznawał żadnych skostniałych formułek. Na jego mądrych wszytkowidzących oczach nie było żadnej zasłony.

Był on bowiem urodzonym wodzem armii proletariatu, geniuszem klasy robotniczej.

— Z odezwy KC WKP (b) „Do Partii, do wszystkich pracujących” z dnia 22 stycznia 1924 r.

1917 r. Lenin ogłasza władzę Rad

LENIN i STALIN

Tak więc, był w Rosji (a niekiedy przyjeżdżał również do Europy) potężny wódz, wielki brat wszystkich rewolucjonistów. Lenin musiał walczyć nie tylko z władzami oficjalnymi, lecz również ze znaczną częścią swoich własnych towarzyszy partyjnych. Żądał on — i to właśnie było jego wielkim dziełem, jego wielką ideą obejmującą wszystkie inne

— żądał on stworzenia nieprzejednanej, pełnej hartu, jak z jednej bryły wykutej partii rewolucyjnej, partii o wyraźnym obliczu, niedostępnej dla jakichkolwiek kompromisów. Mówił, że tylko taka partia może wykonać zadanie przebudowy świata i że właśnie stworzenie takiej partii jest głównym zagadnieniem ruchu.

...Lenin, agitator i wszechstronny mąż stanu o nadludzkiej prawie zdolności przewidywania, umiejący w każdej sytuacji nieomylnie i w całej rozciągłości ucieleśnić w życie syntezę teorii i praktyki rewolucyjnej, działał stale na podstawie marksizmu... Jak uderzenie gromu zważył się nagle dzień, w którym nie stało się Lenin.

Umarł 21 stycznia 1924 roku, w 54-tym roku życia. Ludziom, którzy go otaczali w dni pracy poprzedniej, wydało się to niepodobieństwem (śmierć zmusza nas do uwierzenia w rzeczy nieprawdopodobne). Nie mogli sobie wyobrazić, by opuścił ich ten, który był uosobieniem całej rewolucji rosyjskiej, ten, kto wyprowadzał ją w swoim mózgu, przygotował, urzeczywistnił, uratował — Lenin, największy i pod każdym względem najczystszy z twórców historii: człowiek, który zrobił dla ludzi więcej niż ktokolwiek inny.

...Po śmierci człowiek żyje jedynie na ziemi. Lenin żyje wszędzie, gdzie istnieją rewolucjonisci. Można rzec: nikt nie ucieleśnia tak w sobie myśli i słów Lenina jak Stalin. Stalin — jest to Lenin dzisiaj.

HENRI BARBUSSE
„Stalin”. 1935 r.

...Zachwycała mnie jego niezwykła wola życia i aktywna nienałość do wszystkiego, co w życiu nieczyste, podziwiałem jego młodzieńczy zapał, jak wkładał we wszystko, co robił. Zdumiewała mnie jego nadludzka zdolność do pracy. Jego ruchy były lekkie i zgrabne, skąpe, lecz silna gestykulacja harmonizowała całkowicie ze stylem jego mowy. Skąpy w słowa, bogaty w myśl. W jego twarzy o rysach mongolskich płonęły, grały przenikliwe oczy niezmordowanego bojownika przeciwko kłamstwu i niedoli życia, płonęły namiętnie, uśmiedając ironicznie, palając gniewem. Blask tych oczu dodawał jego słowom jeszcze większego ognia i wyrazistości.

Zdawało się niedkiedy, że z jego oczu bucha snopem jakiejś nieposkromionej energii jego ducha i przepojone nią słowa skrzęta się w powietrzu. Jego przemówienia stale wywoływały fizyczne uczucie nieodpartej prawdy.

Dziwny i niezwykły był widok Lenina, spacerującego w parku w Gorkach — do takiego stopnia wiązał się z jego postacią wzrok człowieka, który siedząc na końcu długiego stołu i z uśmiechem, polyskując przenikliwymi oczyma sternika, zręcznie kieruje dyskusję towarzyszy, albo też, stojąc na trybunie, zarzucając w tył głowę, rzuca w zaskuchany tłum, w głódne oczy ludzi spragnionych prawdy dobitne i jasne słowa.

M. GORKIJ

Włodzimierz Lenin

(fragmenty)

Lenin, Stalin i Mołotow w redakcji gazety „Prawda” 1917 r.

Przypominały mi one zawsze zimny blask żelaznych wiórów.

Z zadziwiającą prostotą spoza tych słów wyłaniała się artystyczna rzeźbiona postać prawdy.

Zawsze oceniał słusznie znaczenie energii intelektualnej w procesie rewolucji i jakgdyby zgadzał się, że rewolucja w istocie rzeczy jest wybuchem tej właśnie energii, która nie znalazła dla siebie mo-

żliwości normalnego rozwoju w przeżytych i ciasnych ramach.

Przypominam sobie, że byłem u niego z trzema członkami Akademii Nauk. Mówiliśmy o konieczności zreorganizowania jednej z wyższych instytucji naukowych Petersburga. Pożegnawszy się z uczonym Leninem z zadowoleniem powiedział:

— To rozumiem, to są mądrzy ludzie. Wszystko jest u nich pro-

ste, wszystko ściśle sformułowane, widac odrzuca, że ludzie ci dobrze wiedzą czego chcą. Pracować z takimi ludźmi — to przyjemność. Szczególnie spodobał mi się S.

Lenin wymienił nazwisko jednego z najwybitniejszych w Rosji działaczy na polu nauki, a następnego dnia powiedział mi telefonicznie:

— Spytajcie, proszę S., czy zgadza się pracować z nami?

A kiedy S. przyjął propozycję, ucieleśniało to szczerze Lenina. Zacierając ręce mówił zambobliwie:

— Otóż w ten sposób przeciągamy na swoją stronę jednego po drugu wszystkich archimedesów rosyjskich i europejskich, a wówczas świat, chcąc nie chcąc, będzie musiał przewrócić się do góry nogami.

Włodzimierz Lenin, wielki prawdziwy człowiek tego świata — umarł. Śmierć ta bardzo boleśnie poraziła serca ludzi, którzy go znali, niezwykle boleśnie. Ale żalobny kłór śmierci jeszcze bardziej podkreślał w oczach całego świata jego znaczenie jako wodza ludu pracującego całej kuli ziemskiej.

I nie było człowieka, któryby tak, jak ten, rzeczywiście zastąpił na wieczną pamięć całego świata.

Włodzimierz Iljicz umarł. Spadkobiercy jego myśli i woli — żyją. Żyją i pracują tak owocnie, jak nikt nigdy, nigdzie na świecie nie pracował.

Czerwiec 1930.

WŁODZIMIERZ LENIN

ŻYCIE I DZIEŁO

Włodzimierz Uljanow-Lenin urodził się dnia 22 kwietnia 1870 roku w Symbirsku nad Wołgą. Dzieciństwo swe i lata młodzieńcze spędził w kraju nadwołżańskim. Widział z bliska życie chłopów, ich nędzę i ciemnotę, ucisk i wyzysk, panujące na wsi. Pod wpływem tych obserwacji wcześniej zaczęły go interesować zagadnienia społeczne i polityczne. To też z zamiłowaniem oddawał się lekturze artykułów i książek z tej dziedziny już w okresie nauki w gimnazjum.

Po ukończeniu gimnazjum ze złotym medalem Lenin zgłasza się w 1887 roku na wydział prawa Uniwersytetu Kazańskiego. Tutaj w Kazaniu Lenin nawiązuje stosunki z rewolucjonistami i staje się jednym z najczynniejszych członków koła studenckiego. Wśród swych kolegów Lenin wyróżnia się od pierwszej chwili oczytaniem, energią, siłą swych przekonań rewolucyjnych. W grudniu 1887 r. bierze udział w pierwszych demonstracjach studenckich, za co zostaje aresztowany, a następnie wydalony z Uniwersytetu i zesłany do wsi Kokuszki. W tej zapadłej wiosce pod Kazaniem spędza Lenin blisko rok.

Po uzyskaniu pozwolenia na powrót do Kazania pragnie dostać się ponownie na uniwersytet, udaje mu się jednak uzyskać dopiero po dwóch latach — w roku 1890 zezwolenie na złożenie egzaminu w charakterze eksternisty na Uniwersytecie Petersburskim. W ciągu jednego roku Lenin przerobił wówczas czteroletni kurs prawa i złożył w r. 1891 wszystkie egzaminy z wynikiem celującym.

W latach, które poprzedziły uzyskanie dyplomu uniwersyteckiego, Lenin w dalszym ciągu uczestniczył w pracy kółek rewolucyjnych, wsiłknie studiując dzieła Marksa i Engelsa. W owych czasach marksizm toruje sobie dopiero drogę w Rosji. Lenin jako jeden z pierwszych marksistów rosyjskich dostrzega od razu w teorii marksizmu potężny oręż w walce przeciwko ustrojowi bezprawia politycznego i wyzysku mas pracujących.

NA CZELE MARKSISTÓW

Lenin zaczyna pracować jako obrońca sądowy w Samarze, wkrótce jednak porzuca ten zawód, by poświęcić się całkowicie działalności politycznej. W tym celu przenosi się do Petersburga we wrześniu 1893 r. i nawiązuje natychmiast kontakty z miejscowymi kółkami marksistowskimi.

Głęboka znajomość nauki Marksa, umiejętność zastosowania teorii marksizmu do ówczesnych stosunków społecznych i politycznych Rosji, płomienna wiara w zwycięstwo sprawy robotniczej, wybitny talent organizacyjny i propagatorski — wszystko to bardzo szybko uczyniło z Lenina wodza marksistów petersburskich.

W roku 1894 ukazuje się jego książka „Kim są przyjaciele ludu? i jak walczą oni z socjał - demokratami? W książce tej mającej na celu ujawnienie rzeczywistego oblicza „narodników” Lenin wysuwa koncepcję o stworzeniu zjednoczonej socjalistycznej partii robotniczej. Po raz pierwszy też wysuwa ideę rewolucyjnego sojuszu robotników i chłopów, jako głównego oręża w walce z cezaratem, obzarnikami i burżuazją.

ZESŁANIE I EMIGRACJA

W roku 1895 Lenin jednocy wszystkie marksistowskie kółka robotnicze w Petersburgu w „Związek Walczący o Wyzwolenie Klas Robotniczych” — powstaje pierwszy załazek partii rewolucyjnej, opartej na ruchu robotniczym. Ale w grudniu tegoż roku Lenin zostaje aresztowany, rząd carski widzi w nim bowiem najbardziej niebezpiecznego wroga istniejącego rządu. Po 14 miesiącach więzienia Lenin zostaje zesła-

ny na Sybir do wsi Szuszenskoje, gdzie przebywa prawie trzy lata. Tutaj — na tym zupełnym odludziu powstaje cały szereg dzieł, między innymi jego znana praca „Rozwój kapitalizmu w Rosji”.

W pracach swych z tego okresu precyzuje Lenin program i taktykę przyszłej rewolucyjnej partii, partii nowego typu.

Tutaj też na zesłaniu powziął on myśl stworzenia ogólnorosyjskiego pisma politycznego, jako narzędzia dla ideowego i organizacyjnego zespolenia sił rewolucyjnych.

Po powrocie z zesłania Lenin przychodzi do realizacji tej myśli. Wyjeżdża w tym celu za granicę i organizuje pismo „Iskra”, którego pierwszy numer ukazał się dnia 24 grudnia 1900 roku. Gazetę przesyłano potajemnie do Rosji i tu drukowano poszczególne jej numery w nielegalnych drukarniach rozrzuconych po całym kraju, nie wyłączając Syberii. „Iskra” odegrała w rozwoju rosyjskiego ruchu rewolucyjnego tę rolę, jaką pismo temu przeznaczył jej inicjator i organizator — Lenin.

LENIN ZDOBYWA WIEKŠOŚĆ

W owym okresie powstaje słynna praca Lenina „Co robić?”. W książce tej Lenin uzasadnia, że partia marksistowska jest zespoleniem ruchu robotniczego z socjalizmem, opracował ideologiczne podstawy partii marksistowskiej (rozprawiając się jednocześnie z „ekonomizmem”).

Na drugim zjeździe RSDRP (Rosyjskiej Socjał - Demokratycznej Partii Robotniczej) w roku 1903 Lenin stanął do walki o ostateczne zwycięstwo rewolucyjnego kierunku w łonie RSDRP. W roku walki na zjeździe powstały dwa ugrupowania: bolszewików (od rosyjskiego słowa „bolszinstwo” — większość) i mieniszewików („mieniszynstwo” — mniejszość). Grupy te reprezentowały dwa nurty w szeregu socjał-demokracji rosyjskiej: bolszewicy byli przedstawicielami rewolucyjnego marksizmu, mieniszewicy zaś — przedstawicielami oportunizmu — ugodowego stosunku wobec burżuazji. Dzięki zdecydowanej, konsekwentnej postawie Lenina bolszewicy odnieśli zwycięstwo na zjeździe. Leninowski program partii, idea dyktatury proletariatu, konieczność poparcia postulatów ludności wsi, idea samostanowienia narodów — zostały zatwierdzone przez zjazd.

Wobec tego, że mieniszewicy nie podporządkowali się uchwałom drugiego zjazdu, walka z nimi coraz bardziej się zaostrzała. Jednym z momentów tej walki jest książka Lenina „Krok naprzód, dwa kroki w tył”.

Historyczne znaczenie tej książki polega na tym — pisze w krótkim kursie historii WKP(b), że w książce tej Lenin pierwszy w dziejach marksizmu opracował naukę o partii jako kierowniczej organizacji proletariatu, jako podstawowym orężu w rękach proletariatu, bez którego nie podobna zwyciężyć w walce o dyktaturę proletariatu” (Historia WKP(b)).

W kwietniu 1905 roku odbył się trzeci, czysto bolszewicki zjazd partii, który określił taktykę bolszewików w rewolucji burżuazyjnej 1905 roku. Początek rewolucji zastał Lenina za granicą. Ale jego książka „Dwie taktyki socjał - demokratycznej w rewolucji demokratycznej”, będąca rozwinięciem uchwał III zjazdu, „dała socjał-demokratom rosyjskim wyraz na per spektywę konieczności przetrwania rewolucji burżuazyjnej w rewolucję socjalistyczną”. Jej wartość polega na tym, że wzbogaciła ona marksizm w nową teorię rewolucyjnej taktyki i położyła podwaliny tej rewolucyjnej taktyki; partii bolszewickiej, przy pomocy której proletariatu rosyjski odniósł w roku 1917 zwycięstwo nad kapitalizmem” (Historia WKP(b)).

W listopadzie 1905 roku Lenin powraca do Rosji i bierze czynny udział w przygotowaniach do zbrojnego powstania. W owym okresie nastąpiło pierwsze spotkanie Lenina ze Stalinem na konferencji bolszewików w Tammforsie.

Po klęsce rewolucji 1905 roku Lenin w myśl uchwały KC partii wyjeżdża ponownie za granicę. Tym razem by pozostać tam aż do roku 1917...

LENIN TWORZY PARTIE BOLSZEWICKĄ

W tym trudnym okresie porównywalnym Lenin stanął do walki z mieniszewikami, trockistami i innymi ugrupowaniami, dążącymi do rozbiórki partii. Walka ta została zakończona

na na praskiej konferencji RSDRP w styczniu 1912, kiedy to bolszewicy z ugrupowania politycznego stali się samodzielną Socjał - Demokratyczną Partią Robotniczą (bolszewików) Rosji. Na konferencji praskiej powstała partia nowego typu, partia leninizmu, partia bolszewicka.

W okresie narastania ruchu rewolucyjnego w latach 1912—14 Lenin przebywa w Krakowie, początek pierwszej wojny światowej zastał go w Poroninie pod Zakopanem, skąd z trudem udaje mu się przedostać do Szwajcarii. W r. 1912 zaczyna się ukazywać powstała w myśl wskazówek Lenina i z inicjatywy Stalina gazeta bolszewików „Prawda”. Lenin pisuje prawie codziennie do tej gazety artykuły polityczne, budząc świadomość klasy robotniczej, udzielając wskazówek natury organizacyjnej.

Od pierwszego dnia wojny Lenin wysuwa hasło przystąpienia wojny imperialistycznej w wojnę domową, w walkę z ustrojem burżuazyjnym. W roku 1916 ukończył on swe dzieło „Imperializm jako najwyższe stadium kapitalizmu”, w którym formułuje tezę niezmiernej historycznej wagi. Teza ta brzmi, że możliwe jest zwycięstwo socjalizmu początkowo w kilku krajach, albo w jednym kraju.

Teza ta stała się podstawową zasadą całej dalszej działalności Lenina, całej dalszej walki partii bolszewickiej.

ORGANIZATOR REWOLUCJI LISTOPADOWEJ

Na wiadomość o wybuchu rewolucji hutowej 1917 roku, Lenin postanowił jak najszybciej powrócić do kraju. Przybywa do Petrogradu dnia 16 kwietnia 1917 r. Nazajutrz po przyjeździe wygłasza swe słynne „Tezy kwietniowe”, w których kreśli plan walki o przejście do rewolucji socjalistycznej i wysuwa Republikę Rad jako najwłaściwszą polityczną formę dyktatury proletariatu.

Lenin przystępuje do zespolenia szeregów partii bolszewickiej, do intensywniej pracy nad wychowaniem politycznym mas i ich organizowaniem. Wobec groźby aresztowania Lenina przez Rząd Tymczasowy musi on w lipcu 1917 r. opuścić pokryjoomu Petrograd i ukrywać się w jego okolicach. Stamtąd kieruje on w dalszym ciągu partią bolszewicką, tam też kończy swe słynne dzieło „Państwo a rewolucja”.

Dopiero 20 października Lenin wraca do Petrogradu. Nazajutrz po przyjeździe spotyka się ze Stalinem, by omówić opracowany przez Stalina na podstawie jego wskazań konkretny plan zbrojnego powstania.

Lenin plan ten zaaprobował.

Dnia 24 października — 6 listopada Lenin przybywa do Smolego Instytutu — siedziby KC partii, by objąć bezpośrednie kierownictwo powstaniem. Nad ranem następnego dnia cały Petrograd znajduje się w rękach powstańczego ludu.

W dniu 6 listopada na posiedzeniu II Zjazdu Rad został proklamowany rząd robotniczo - chłopski — Rząd Komisarzy Ludowych.

Na przewodniczącego Rady wybrano Włodzimierza Lenina.

TWORCA PAŃSTWA RADZIECKIEGO

Tak oto na czele nowopowstałego państwa radzieckiego stanął założyciel i kierownik partii bolszewików, mistrz rewolucyjnej strategii i taktyki — Włodzimierz Lenin.

Wszystkie organa państwa radzieckiego, wszystkie komisariaty ludowe pozostawały pod bezpośrednim kierownictwem Lenina. Wszystkie podstawowe dekryty władzy radzieckiej powstają z jego inicjatywy. To on wskazuje partii i narodowi perspektywy dalszej drogi do socjalizmu.

Niezwykle wytężona praca oraz rana odniesiona podczas zamachu, dokonanego na jego życie przez terrorystów eserowskich, wyczerpały siły Lenina. Poczynając od zimy 1921 roku zaczął on coraz częściej zapadać na zdrowiu.

Dnia 21 stycznia 1924 roku następuje ostry, śmiertelny atak choroby. Wieczorem tegoż dnia Włodzimierz Lenin zmarł.

Zmarł ten, który całe swe życie od lat młodzieńczych poświęcił jednej sprawie — sprawie ludu pracującego, ten, którego całe życie było pasmem aresztowań, zesłania, emigracji, ten, który był wodzem i nauczycielem swego narodu, wodzem i nauczycielem proletariatu wszystkich krajów świata.

W. Majakowski

(Fragmenty poematu Włodzimierz Iljicz Lenin)

Jeśliby
w muzeum wystawił
bolszewika, który plače,
cały dzień
w muzeum
sterczeliby ciekawli.
Oho —
takiego
za sto lat nie zobaczysz!
Pięciornienne gwiazdy
pańscy wojewodowie
wypalali na naszych plecach.
Bandy Mamonowa
zakopywały nas
żywem w ziemię aż po głowę.
W paleniskach lokomotyw
spalali nas Japończycy.
usta zalewali cyną i ołowiem,
Zaprzyl się — ryczeł
i z
gorejącej krtani
tylko trzy słowa
Niech żyje komunizm!
Za krzesłem krzesło,
rzędów nie zliczę,
owa stał,
żelazo owo
runęło
dwudziestego drugiego stycznia
w Zjazdu Rad
budowlę pięciopiętrową
Śladali
rzucając uśmiechy wokół,
mimochoodem
rozstrzygali
drobnostkę nie jedną.
Czas już otwierać!
Dlaczego ta zwłoka?
Czemu
prezydium,
jak wyrabane praczędło!
Dlaczego
oczy
czerwienieją niż łosie?
Co z Kalininem?
Jakież to?
Być nie może!
A jeśli z nim?...
Nie.
Czy podobna?
Krukier
na nas
począł zniżać się pułap.
Opuszcili głowy —
jeszcze ugnij!
Dreszcz przeszedł
i czerń zasnęła
kandelabrow rozplywające się ognie.
Zachłystnął się
dzwonka niepotrzebny „czek”.
Przemógł siebie
i wstał Kalinin.
Lec nie przelkniesz
z wąsów i szczęk.
Zdradziły
na brodzie błyszczące linie.
Myśl się spłatała,
głowę roznieśli.
W skroni gwałtowne
krwól dudnienie.
— Wczoraj
o szóstej minut pięćdziesiąt
umarli towarzysze Lenin! —
Ow rok
zobaczył,
czego nie ujrzy wiek.

Dzień
poniesie
w stulecia
pożępne podanie.
Groza
z żelaza
wydarła jęk.
Po bolszewikach
przeszło lkanie.
Ciężar okropny!
Każdy siebie
wiodł jak kamień.
Czemu tają —
kiedy i jak? —
wiedzi przynieść!
Jak kazał
przez ulicę

Teatr Wielki
plonie.
Ślimakiem pełnie radość.
Nieszczęścia
wściekły bieg.
Ni słońce,
ni lodu bladeść —
przez sito gazet
sadał
i zasypał
czarny śnieg.
Na robotnika
natarła wieść
w warsztacie.
Kula w głąb czaszki.
I jak gdyby ktoś
szklankę łez
wywrócił i narzędzia zaszklili.
I chłopek,
co widział nie jedno.
śmierci
w oczy
spoglądał wiele razy,
odwrócił się od bab,
zdradził go jednak
kulakiem rozłarty
bród na twarzy.
Byli ludzie — jak krzedeń.
a przecież
gryzli usta,
wargi poczarzając
Jak starszyskowie
spowinały dzieci,
i jak dzieci
plakali starzy
Wiatr brał
całą ziemię
bezsennosć
w poświęt
nie mogła
zbuntowana
domysleć się kohca,
że trumna
w zimnym
pekółczku Moskwy
rewolucji
syna i ojca
Koniec,
koniec,
koniec.
Kto jeszcze
nie wierzy!
Szkło —
a pod trumną sakraną...
Oto
niosą go
w ulicę przestrzed
po przez miasto,
które zabrał panom.
W ulicy,
jak w rosdartej ranie,
ból tak jątrzy,
tak jękiem przenika.
Tutaj
Lenina
zna każdy kamień
z tupotu
pierwszych natart
października.
Tutaj
wszystko, co każdy sztandar
wyszył
z jego myśli
przeciwko wrogom
Tu
Lenina
każda wieża jeszcze słyszy,
za Nim
poszłaby
i w dym i w oświe.
Tutaj
każdy robotnik
zna
Lenina,
serce dlań
witkami jedlin wyklada
W bój prowadził,
zwycięstwo wieścił nam
i oto
proletariacz —

Szkolimy rolników Lubelski kurs na pierwszym miejscu

W związku z reorganizacją życia gospodarczego, referaty rolnictwa i reformy rolnych przy starostwach po winowatych, przejęty pod swoje kierownictwo powiatowych instruktorów ZSCh produkcji roślinnej, zwierzęcej, ogrodnictwa, sadownictwa, pszczelarstwa i wszystkich instruktorów gminnych.

Instruktorzy ci są fachowcami, którzy przeszli przeszkolenie zawodowe na kursie gminnych instruktorów rolnych w Lublinie, w ostatnich miesiącach 1948 r. Na uczestników kursu wytypowano 73 instruktorów, wyróżnionych za wydatną pracę na swoim terenie. Kurs ten uzyskał pierwsze miejsce wśród organizowanych we wszystkich województwach, za sprawą organizacji i wysoki poziom fachowy. Kierownik kursu ob. Jan Jakubiec, został mianowany ze względu na doskonałe wyniki pracy, stałym kierownikiem wyszkolenia rolniczego na terenie województwa.

Działalność szkoleniowa ZSCh nie ogranicza się do szkolenia rolników. W drugiej połowie lutego br. odbędą się w Lublinie kursy dla kierowników Spółdzielni SCh, zatrudnionych na wsi. Program kursów przewiduje pogłębienie wykształcenia zawodowego i ideologicznego.

(sz).

Na nowych torach współzawodnictwo w rolnictwie

Współzawodnictwo rolników w roku ubiegłym miało charakter indywidualny. Brały w nim udział poszczególne gospodarstwa zbliżone do siebie pod względem gospodarczym tzn. o podobnych warunkach glebowych, jednakowej powierzchni, jednakowej ilości inwentarza żywego itd. Na terenie Lubelszczyzny kierował współzawodnictwem rolników wojewódzki komitet, któremu podlegały komitety powiatowe, gminne i gromadzkie. Współzawodniczyło 4.520 gospodarstw rolnych. Pomimo niedociągnięć w sprawozdawczości i utrudnionej kontroli wyników w pojedynczych gospodarstwach, okazało się, że osiągnięto wiele, a rok 1948 stanowił jakby przeszkolenie i przygotowanie do współzawodnictwa zespołowego, do którego przystąpią rolnicy w roku 1949.

W ramach współzawodnictwa zlikwidowano 37.244 ha nieużytków na projektowane 28.244, a więc 128% planowanego obszaru, uruchomiono przy Gminnych Spółdzielniach SCh 145 ośrodków maszynowych, siew rzędo wy obłął 107 procent planowanego obszaru, założono sadów o 16% więcej, założono 150% przewidzianej ilości siosów kompostowych i przeprowadzono

szerzenie ochronnych trzody chlewnej w 102%, a drobiu 150 procentach.

Dla trzech gospodarzy, którzy osiągnęli najlepsze wyniki w województwie lubelskim zaprojektowano przyznanie brązowego krzyża zasługi i 2 dyplomów. Oprócz tego 10 gromad otrzymało biblioteczki.

GŁÓWNY CEL ZMIENIA SYSTEM GOSPODARKI

Głównym celem współzawodnictwa rolnego w roku bieżącym będzie — jak to powiedział sekretarz Głównego Zarządu

Z. S. Ch. ob. Bodelski — nie tylko zwiększenia wydajności, ale zmiana starego systemu gospodarki i rozbudzenie ambicji fachowych u małego i średniorolnego chłopów. Dzięki współzawodnictwu zapoznają się oni z lepszymi metodami gospodarowania. Najniższą komórką we współzawodnictwie zespołowym, będą zespoły składające się ze średnio i małych gospodarzy.

Pierwszymi szkołami współzawodnictwa zespołowego będą wsie samopomocowe, skąd rozprzestrzeni się ono na całe województwo.

SPRAWIEDLIWY ROZDZIAŁ podatku gruntowego troska zespołowych komitetów współzawodnictwa

Prace wstępne do wymiaru podatku gruntowego na rok 1949 prowadzą na terenie powiatów Zespoły Komitetów Współdziałania, w skład których wchodzi przedstawiciel Z. S. Ch. oraz członkowie aktywności politycznej i społecznej. Zadaniem tych komitetów jest koordynacja prac, mających na celu uświadomienie rolników w zakresie płatności podatku gruntowego i Społecznego Funduszu Oszczędzania, kontrola prac powiatowych komisji podatkowych i wniosków w stosowaniu ulg, przyznawanych z różnych powodów przy wymiarze podatku gruntowego.

W styczniu br. przystąpiły Zespoły Komisje Współdziałania do ustalenia przynależności poszczególnych gospodarstw do grup podatkowych. Praca ta wymaga od członków komitetów wielkiej sumienności i uczciwości, gdyż zdarzały się wypadki nieuczciwych manipulacji, mających na celu obniżenie wymiaru podatku, jak ukrywanie grun-

tów, sztuczne rozdrabnianie gospodarstw większych na mniejsze i fikcyjne wykazywanie ziemi użytkowej jako nieużytki. Kontrola komitetów współdziałania nie dopuściła w roku 1949 do podobnych wypadków.

W związku ze zwiększeniem przeciętnej wydajności pługów z 1 ha została w roku bieżącym zwiększona o 10 proc. wysokość zaliczki na podatek gruntowy. Rolnicy są obowiązani uiszczyć pierwszą ratę do dnia 25 stycznia br. bez zawiadamiania ich o terminie płatności. Wynosi ona 30 proc. podatku. Druga rata jest płatna w terminie do 1 marca br. i wynosi również 30 proc. wymiaru podatkowego. (rz)

Samochód dla Straży Pożarnej w Rejowcu

Ochotniczej Straży Pożarnej w Rejowcu został oddany do dyspozycji duży samochód ciężarowy, zakupiony przez Zarząd Gminny. Dotychczas bowiem do pożaru, straż wyjeżdżała wozami konnymi. W najbliższych dniach samochód zostanie odpowiednio przerobiony i przystosowany do potrzeb związanych z pracą straży pożarnej.

UNIWERSYTET LUDOWY w Gościeradowie

Uniwersytet Ludowy w Gościeradowie (pow. kraśnicki) został założony w 1945 r. Uczęszcza do niego 34 słuchaczy, rekrutujących się wyłącznie z młodzieży wiejskiej. Większość ma ukończoną szkołę podstawową. Ci, którzy ukończyli mniej oddziałów uzupełniają swoje wiadomości z zakresu szkoły podstawowej. Największy nacisk w nauczaniu kładzie się na agronomię społeczną i spółdzielczość. Brak fachowców w tych dziedzinach odczuwa się bowiem dotkliwie w spółdzielniach ZSCh.

Uczniowie mieszkają w internacie urządzonym przy uniwersytecie. Niezamożni otrzymują ulgi w opłatach jak również wszelkie przybory szkolne. Sluchacze biorą udział w zebraniach Gminnej Rady Naro-

Usprawnienie skupu zwierząt rzeźnych

Sprawa uporządkowania obrotu żywcem, mięsem i tłuszczami, walka ze spekulacją o równomierny i sprawiedliwy rozdział, a przede wszystkim o zaopatrzenie ludności pracującej, jest nie od dziś troską rządu.

Celem zaprowadzenia porządku w tej dziedzinie oraz zlikwidowania spekulacji, zwolniane są we wszystkich województwach konferencje przedstawicieli powiatowych związków spółdzielni gminnych i Centrali Rolniczych oraz Mięsnej.

Zgodnie z zaleceniami władz skup żywego rzeźnego będzie prowadzony przez spółdzielnię, gminną na zlecenie i pod kontrolą Centrali Mięsnej, która będzie jedynym ich odbiorcą, dzięki czemu znikną nierównomierności w zaopatrzeniu.

W kraju istnieje 600 stałych i 2.500 niestałych punktów spożycia żywego. By ułatwić spółdzielcom ogarnięcie całego skupu, Centrala Mięsna udzieliła spółdzielniom pomocy fachowej w zorganizowaniu odpowiedniego aparatu. Centrala Rolnicza będzie dostarczać spółdzielniom gminnym odpowiednich kredytów na finansowanie skupu. Ważną rzeczą jest zniżenie sposobów kontraktowania. Dotychczas cena za żywiec była ustalana w dniu kontraktu, obecnie cena będzie ustalana w dniu dostarczenia zakontraktowanej wagi rzeźnej.

Przy dotychczasowym sposobie obrotu obciążał się czasem z kontraktowaniem, gdyż jeżeli cena rynkowa w dniu dostawy była wyższą od ceny dnia kontraktu ponosił straty. Obecnie sposób kontraktowania zapewnia chłopowi podwójną korzyść: gwarantuje mu cenę rynkową i odbiór po utraceniu, a więc uwalnia go od kłopotu poszukiwania nabywców i ryzyka, że na spódzie może paść ofiarą gry na zniżkę ze strony prywatnych kupców, gdyż przy dużych spadkach nie raz się to zdarzało.

Kontraktowanie związane jest z rozłożeniem troskliwej opieki weterynaryjnej nad inwentarzem a chłopów kontraktujących oraz z pośrednictwem hodowlanym i ułatwieniem w dostawie pasz tuczających. Zreferowanie sposobów kontraktowania poważnie się przyczyni do uporządkowania obrotu żywcem w krótkim czasie, a co szczególnie ważne przyspieszy przysposobienie i pokonanie braków zaopatrzenia w tłuszcz i mięso.

Kontraktowanie będzie przeprowadzane przez spółdzielnię gminną. Oczyszczenie spółdzielni gminnych z elementów spekulacyjnych i rolą jaką spółdzielnie gminne odegrały w zorganizowaniu skupu zbroża, pozwala mieć pewność, że i z tym nowym zadaniem upora się zwycięsko.

F. Staliński.

Piękny zawód górnika czeka na młodzież Lubelszczyzny

Departament Szkolnictwa Zawodowego MIn. Przemysłu i Handlu uruchomił Szkołę Przysposobienia Przemysłu Węglowego.

Młodzież wiejska, jak również i robotnicza, pragnąc zdobyć wiedzę oraz przygotowanie do wspaniałego zawodu górnika może obecnie wykończyć szkołę, jakiej dają jej właśnie ta szkoła. Młodzi chłopcy w wieku 17 do 19 lat po zapisaniu się do uczelni otrzymują mieszkanie, wyżywienie, ubranie oraz pomoce szkolne i opiekę. Studiując w szkole przysposobienia uczniowie uzupełniają swe wykształcenie w zakresie szkoły podstawowej, przechodzą przeszkolenie w „SP” i WF, oraz odbywają praktykę zawodową w kopalni. Praktyka ta jest płatna (120 zł dziennie). Po trzech miesiącach nauki uczniowie otrzymują regularnie ok. 1.500 zł miesięcznie na własne drobne wydatki.

Czas studiów wynosi 11 miesięcy, poczyni po zdaniu egzaminów chłopcy kierowani są do kopalni, gdzie pracują jako robotnicy przyuczeni. Bardziej zdolni mogą się uczyć jednak dalej w gimnazjach przemysłowych na koszt Państwa.

W ciągu pierwszego roku pracy w kopalni, młodzi robotnicy otrzymują

mieszkanie, odzież, wyżywienie oraz opiekę wychowawczą. Oprócz tego istnieje zawsze możliwość dalszego kształcenia się na kursach fachowych. Jeśli chodzi o płacę, to w zależności od zdolności można zarobić w pierwszych miesiącach pracy ok. 15 do 20 tys. zł. Zarobki te wstępują w miarę nabywania doświadczenia, pilności i pracowitości młodego robotnika.

Trzeba przede wszystkim pamiętać o tym, że górnicy to nie tylko grupa robotników, którzy otrzymują najlepsze wynagrodzenie za swą pracę, ale że również stanowią oni chlubę polskiego świata pracy i całego narodu.

By dostać się do Szkoły Przysposobienia Przemysłu Węglowego, trzeba zgłosić się do Powiatowej Komendy Powszechnej Organ. „Służba Polsce”. Tam, po złożeniu świadectwa urodzenia, świadectwa szkolnego oraz wypełnieniu dwóch formularzy, a także i zobowiązania, po badaniach lekarskich i załatwieniu formalności można już jechać do szkoły z grupą innych kandydatów. Koszt biletu kolejowego ponosi MIn. Przemysłu i Handlu, a zlecenie na przejazd wydaje Pow. Komenda SP.

Miód i tanie jabłka sprzedawca będzie PCH

W tych dniach ukażą się na rynku krajowym większe ilości miodu naturalnego, rozprowadzanego przez Państwową Centralę Handlową. Ogółem przeznaczono do rozsprzedaży w najbliższym czasie 3 tysiące ton miodu, w tym 500 ton leśnego. W artykule ten zaopatrywane będą przede wszystkim sklepy PCH.

Przed końcem miesiąca Państwowa Centrala Handlowa rzuci na rynek z własnych przechowywań ok. 45 tys. kg jabłek, które sprzedawane będą w cenie od 190—200 zł za 1 kg, a więc znacznie poniżej ceny rynkowej.

Beżowe, wiśniowe czy zielone?

Kobiety będą miały kłopot z wyborem kilkadziesiąt fasonów obuwia

W przemyśle garbarskim wzrósł ilościowy wyniesie 26 proc. W roku 1949 planowane są w tej gałęzi poważne zmiany asortymentowe, do których należy m. in. przedstawienie się garbarni na produkcję skór kolorowych, przeznaczonych na lepsze obuwie, skór ciemnych na obuwie sportowe oraz zwiększenie produkcji tzw. welurów ciemnych, przeznaczonych na obuwie luksusowe i na galanterię.

Znacznie wzrasta plan produkcji skór świńskich przy jednoczesnym podniesieniu ich jakości. W przemyśle białe - skórnym zaplanowano produkcję skór gamzowych (chevreaux). Wzrośnie ilość, a zwiniejsza ja-

kość obuwia skózanego, przy jednoczesnym spadku produkcji obuwia nieskózanego. Obuwie kolorowe będzie wyrabiane głównie w kolorze brązowym i w mniejszych ilościach w kolorach beżowym, granatowym, wiśniowym i zielonym. Na rynku ukażą się kilkadziesiąt nowych fasonów obuwia damskiego i męskiego, przy czym specjalna uwaga zwracana będzie na estetykę wykonania.

Nowością w dziedzinie obuwia będzie w roku 1949 obuwie ze skóry świńskiej. Planowane nastawienie znacznej części produkcji obuwia cywilnego na krajowy surowiec ze skór świńskich pozwoli na oszczędności dewizowe i zapewni dostarczenie

ludności trwałego i estetycznego obuwia.

Podwyższona będzie produkcja obuwia filcowego, zniknie całkowicie obuwie robocze na drewnianych spódach. Obuwie tekstylne produkowane będzie wyłącznie na skórze.

Znacznie zwiększy się produkcja artykułów technicznych, co we wszystkich gałęziach przemysłu skózanego idzie w parze z polepszeniem jakości.

Wzrasta produkcja uprząży, na stawiana przede wszystkim na zaspokojenie potrzeb wsi.

Przemysł skórzany w roku 1949 rozwijać się będzie nadal pod kątem powiększania, rozszerzania i polepszania produkcji

Pow. kraśnicki na odbudowę Warszawy

Oprócz 515 420 tys. zł, wpłaconych przez Oddział „Spotem” w Kraśniku bezpośrednio na rachunek Komitetu Centralnego Odbudowy Warszawy

Komunikat

Decyzją Wojewódzkiej Komisji Kontroli Partyjnej Stronnictwa Ludowego w Lublinie został wykluczony z szeregu Stronnictwa ob. Filipczak b. sekretarz Pow. Zarządu Stronnictwa Ludowego we Włodawie za nadużycia materialne.

mieszkańcy powiatu kraśnickiego złożyli w ostatnim kwartale 1948 r. — 1.308.250 zł na ten cel. W ofiarności przodowała gmina Urzędów, w której starsi, młodzi i uczniowie śpieszyli z datkami. Po Urzędowie zajmuje drugie miejsce gmina Batorz, a mieszkańcy gmin: Potok, Wilkopol, Janów Lub i Brzozówka wykazują wiele zrozumienia dla akcji odbudowy stolicy, mimo że zaliczyć je trzeba do gmin biedniejszych. Pozostałe gminy, mimo lepszych warunków materialnych wykazywały mniejszą ofiarność

NASI KORESPONDENCI PISZĄ:

Powoływanie Zarządów Gminnych ZMP w puławskim zakończono

Powoływanie Zarządów Gminnych ZMP w powiecie puławskim zostało zakończone dnia 14 bm. Odbyło się ono przy wydanej pomocy Pow. Komitetu PZPR, który dostarczył środków lokomocji. W organizowaniu zarządów brały udział aktywnie szkoły, wiejski i robotniczy, przeprowadzając konferencje w gminach Baranów, Godów, Wąwolnica, Kamień i Garbów. Niezależnie od organizowania zarządów gminnych założono w czasie akcji 5 Kół ZMP przy zakładach i 13 Kół Wiejskich ZMP o ogólnej ilości 437 członków. Organizowanie Zarządów Gminnych ZMP jest dużym krokiem naprzód w umasowieniu ruchu młodzieżowego w powiecie. (O. M.)

3 tysiące l. mleka przerabia dziennie zamojska mleczarnia miejska

Miejska Mleczarnia w Zamościu, mieszcząca się przy ul. 1-go Maja, składa się zasadniczo z trzech części: z części frontowej, w której mieści się sklep rozdzielczy mleczarni, z maszynowni, gdzie mleko poddawane jest codziennej przeróbce i z części środkowej jeszcze niewykończonej, która powstała przez połączenie dwóch budynków w jeden blok. Mleko dostarczane jest do mleczarni furmankami z okolicznych wsi. W dowozie mleka przodują: gmina Sławy Zamość, oraz wsie: Krasne i Pioskie. Rolnicy otrzymują zapłatę za dostarczone mleko w gotówce, a wysokość jej zależna jest od zawartości tłuszczu w mleku. Mleczarnia przerabia dziennie ok. 3 tys. litrów mleka, głównie na masło i sery śmietankowe. W ciągu roku ubiegłego mleczarnia przerobiła 1.255 tys. litrów mleka, z którego duża część w postaci gotowych przetworów odesłana została do centrali, a ta z kolei rozszłała je po miastach bardziej uprzemysłowionych.

St.

Otwarcie gminnej biblioteki w Rossoszu

Ludność gminy Rossosz w powiecie Biała Podlaska obchodziła minionej niedzieli uroczyste otwarcie biblioteki gminnej w domu Spółdzielni Gminnej S. Ch. Na uroczystości byli obecni przedstawiciele Pow. Komitetu PZPR, Gminnej Rady Narodowej, MO i wójt gminy. W okolicznościowych przemówieniach podkreślano znaczenie książki w życiu kulturalnym. Obchód uroczystości występy artystyczne młodzieży szkolnej i Kół ZMP, które żywo oklaskiwała tłumnie zebrana ludność.

Ośrodek dydaktyczny w Zamościu opiekuje się samoukami

Aby objąć opieką i poradnictwem samouków przerabiających materiał naukowy przy pomocy kursów korespondencyjnych, władze szkolne zezwoliły na zorganizowanie przy szkołach średnich dla dorosłych ośrodków metodyczno-dydaktycznych.

Jeden z takich ośrodków znajduje się przy Gimnazjum i Liceum dla dorosłych w Zamościu. Pod opieką tego ośrodka znajduje się 57 samouków otrzymujących skrypty kursów korespondencyjnych Zw. Młodzieży Polskiej w Łodzi. W ośrodku dydaktycznym odbywają się co pewien czas konferencje. Samoucy są wtedy na lekcjach, a podczas konsultacji ze specjalistami z różnych dziedzin otrzymują indywidualne wyjaśnienia i wskazówki, dotyczące tych części materiału, które przy samodzielnej pracy nasuwają samoukowi trudności. Wypracowania pisemne na tematy przysyłane w skryptach są tutaj przeglądane i uczniowie otrzymują wskazówki metodyczne i uwagi.

Należy zaznaczyć, że większość samouków nie docenia znaczenia ośrodków dydaktycznych. Świadczy o tym fakt, że na ostatnią konferencję, która odbyła się w dniach 15 i 16 grudnia ub. r. przy było tylko 19 osób, mimo, iż zawiadomienia zostały rozesłane już w pierwszych dniach grudnia.

Wynika to być może stąd, że ośrodki dydaktyczne należą do placówek o których się mało mówi i pisze, a społeczeństwo nie wie o ich istnieniu. Drugim powodem

jest to, że wśród samouków spotyka się osoby, które niechętnie godzą się na kontrolowanie swoich wiadomości, nie lubią prostowania swoich błędów. Wolą sami borykać się z trudnościami i często dochodzą do tworzenia błędnych pojęć i dziwacznych teorii.

Radzimy wszystkim samoukom, aby dla własnego dobra niezwłocznie zgłaszali się do najbliższych ośrodków metodyczno-dydaktycznych z prośbą o pomoc w nauce.

GS.

Wygodna młodzież

Autobusy Spółdzielni Kierowców Samochodowych na linii Lublin — Biała Podlaska są bardzo często przepełnione. Przy 20 miejscach siedzących przewożą one około 40 pasażerów, nie więc dziwnego, że podróżujący przebywają drogę stojąc, często w pozycji skulonej ze względu na niski pułap. Miejsca siedzące zajmują przeważnie młodzież, podczas gdy starsi muszą stać. Wygodna młodzież nie myśli o tym, że obowiązkiem dobrze wychowanego człowieka jest ustąpić miejsca starszemu, któremu należy się szacunek.

K. S.

Nowe władze Zw. Samorządowców w Kraśniku

W dniu 16 stycznia 1949 r. odbyło się w Kraśniku pod przewodnictwem tow. Dziadosza statutowe Walne Zgromadzenie członków Oddziału Związku Zawodowego Pracowników Samorządu Terytorialnego i Instytucji Użyteczności Publicznej R. P. przy udziale 86 członków Związku. Referat ideologiczno-polityczny wy

głosił tow. Stopiński. Zatwierdzono sprawozdanie następującego Zarządu oraz dokonano wyboru nowych władz. W dyskusji poruszono sprawy: oświaty ze szczególnym uwzględnieniem zwalczania analfabetyzmu, wczasów pracowniczych oraz szkolenia zawodowego.

Czesław Kapusta.

Gmina Rejowiec w 100% wpłaciła podatek gruntowy i FOR

Ostatnia złotówka podatku gruntowego za rok 1948 wpłynęła do gminy Rejowiec w grudniu ub. r. Wymiar podatku wynosił 7.578.419 złotych. Z sumy tej 100% zostało umorzone przez Zespołowe Komitety Współdziałania. Pozostała suma w kwocie 6.865.497 zł podatnicy wpłacili w 100%. Również FOR został uregulowany w 100%.

Należy stwierdzić, że Zespołowe Komitety Współdziałania zarówno gminne, jak i gromadzkie dobrze wywiązały się z swego zadania, mając na uwadze politykę podatkową państwa w stosunku do wymiaru podatku gruntowego dla chłopów małych i średniorolnych, oraz bogaczy wiejskich.

Ulgi podatkowe zastosowano 314 małych i średniorolnych gospodarstw.

Zespołowe Komitety Współdziałania przed tym zanim przystąpiły do ściągania podatku, dokładnie zrewidowały wymiar ich

dla bogaczy wiejskich, usuwając błędy popełnione przez komisje szacunkowe. W związku z tym, zostały zwiększone wymiary podatku gruntowego niektórym bogaczom wiejskim, jak np. Janowi Fronczakowi z Wólki Rewieckiej, który zataił 4,12 ha i innym.

Gminny Zespołowy Komitet Współdziałania nie ograniczał się jedynie do rozpatrzenia podań na swych posiedzeniach, lecz często wyjeżdżał w teren, celem przeprowadzenia kontroli wymiaru podatku.

Natomiast wykonanie podatku gruntowego w zbożu przedstawia się następująco: wymiar jego na rok 1948 wynosił 172.711 kg. Wpłynęło zboża 128.451 kg. Niedobór na dzień 15 stycznia br. wynosił 44.260 kg. Z każdym dniem jednak, zboże na poczet podatku gruntowego wpływa do magazynów.

(W. G.).

Mieszkańcy Głuska mają bibliotekę

W niedzielę, 16 bm. odbyła się w Głusku uroczystość otwarcia gminnej biblioteki i świetlicy, na którą przybyli tłumnie mieszkańcy osady. W czasie uroczystości przemawiali przedstawiciele Pow. Komitetu PZPR tow. Filippek i Suchocki, przedsta-

wiciele Zarządu Gminnego, Gminnej Rady Narodowej, Zw. Samopomocy Chłopskiej i społeczeństwa. W części artystycznej uroczystości wystąpiła młodzież i uczniowie miejscowej szkoły. (F)

NAUKA

KORESPONDENCYJNE Kursy Księg. Kup. Inst. W. Z. w Lublinie, Bernardyńska 14 skrytka pocztowa 15. Zapisy — informacje. 39 G

ZGUBY

ZGUBIONO kartę rejestracyjną wydaną przez RKU Zamość na nazwisko Romanek Jan zam. Wierzbica gm. Rudnik. 144 G

ZGUBIONO dowody: kartę rejestracyjną wydaną przez RKU Kraśnik do wód osobisty wydany przez gm. Zakrzówek na nazwisko Jakubowicz Stanisław zamieszkały w Sulów. 145 K

ZGUBIONO dowód kolejowy wyd. na nazwisko Paaszkowska Genowefa. 143 C

RÓŻNE

DN. 18. I. 49 r. zostawiono w doróże trasę ul. Zamojska teczke brązową w której był bukiet dziecienny — zakupiony skł. Proszę o oddanie pod adres. Mł. 4 — Michałowski. 142 G

OGŁASZAJCIE SIĘ
w
Sztandarze
L u d u

TABELA WYGRANYCH 55 LOTERII

1-szy dzień ciągnięcia I-szej klasy

Wygrane po 500.000 zł padły na Nr 49951 w Bydgoszczy, Nr 75459 w w Kielcach.

Wygrane po 200.000 zł padły na Nr 72768 w Poznaniu.

Wygrane po 100.000 zł padły na Nr 30719 33247 51582 62161 65819 73565 75453 86976 88083.

Wygrane po 40.000 zł padły na Nr 33972 36666 41932 56913 76150.

Wygrane po 16.000 zł padły na Nr 12796 13958 24033 25345 29646 31744 38256 49602 55386 56691 60004 61489 62614 62676 66546 67504 73964 74829 79089 83892 83905 84304 84353 87886 89095.

Wygrane po 8.000 zł

330 4188 4473 4490 5209 5960 7408 7563 7854 8523 9374 10405 11325 12625 12871 14806 19310 20104 22464 24831 24814 25761 26922 27207 32134 36576 39478 44840 45695 47607 50007 50030 51783 52604 53104 54794 55198 55234 55522 57039 57390 58706 59779 60013 62026 62751 63853 65643 67945 68030 68357 69896 70913 72132 72365 74171 78409 79278 81593 82131 82650 83391 83949 84273 85747 86929 87193 91388 94552

Wygrane po 4.000 zł

352 749 1872 924 2163 174 216 246 3143 349 886 4325 771 960 5882 266 7729 895 8285 439 605 773 896 9101 344 844 891 11979 12074 349 13032 404 483 14064 571 652 15428 16646 17093 144 236 314 544 934 18478 824 19427 422 815 828 973 20055 21237 425 525 589 22169 292 23011 159 161 459 948 25195 26026 27036 28467 708 30129 31467 723 32622 33791 927 34185 586 806 848 863 35096 36203 308 518 591 740 37202 222 38352 483 847 39113 325 625 347 869 40218 678 683 831 41181 435 790 964 42168 43009 140 815

126 865 44486 45053 247 308 411 648 53325 884 54186 225 973 55232 316 321 470 621 763 56097 453 752 57490 920 59522 699 739 59578 676 60130 991 62581 63334 503 829 64206 239 346 772 945 967 65380 638 67289 68171 523 574 780 70428 796 71076 156 630 72092 309 73965 74397 628 75474 76978 77470 922 79175 189 834 910 80190 283 523 780 81416 452 462 614 834 943 82006 089 106 198 83248 575 793 858 922 84165 180 198 362 912 85433 492 86486 792 87313 741 967 68699 879 996 89036 875 90559 747 92392 441 543 726 93030 308 876 34234 740.

Wygrane po 1000 zł

54 80 255 383 529 61 773 810 22 39 965 1029 309 43 539 59 659 96 901 34 43 69 2030 38 129 31 67 340 96 482 740 860 3101 045 269 77 589 673 849 76 902 13 50 63 76 4087 97 126 297 301 8 94 922 31 635 88 808 99 908 5049 96 170 317 9 402 58 757 834 70 8033 5 64 98 176 205 72 84 359 446 68 93 503 73 94 653 80 731 43 829 922 65 7084 382 425 36 46 89 302 15 38 646 724 26 41 66 835 916 41 8083 201 387 401 586 870 9247 369 84 643 5 70 711 74 825 36 41 56 932 10041 66 234 361 407 586 94 884 970 11055 085 166 322 98 503 748 62 88 12161 238 76 302 87 410 640 67 768 95 814 61 13114 278 355 511 78 772 4 803 60 14058 078 137 79 86 310 95 547 700 22 96 802 10 2 15445 719 77 898 16035 210 493 627 84 878 97 859 17379 430 59 734 846 73 99 972 18049 65 7 445 81 546 606 59 895 19015 82 116 389 484 512 44 93 607 20039 119 89 277 358 95 492 540 706 830 33 21005 100 60 365 711 17 825 22095 110 83 338 73 496 578 697 702 82 993 23006 85 95 155 247 319 509 612 24 802 940 24016 55 155 71

Dalszy ciąg wygranych podany będzie jutro

Dyrekcja Okregu Poczty i Telegrafów w Lublinie

komunikuje, że z dniem 1 stycznia 1949 r.

— opłata za kartkę pocztową w obrocie wewnętrznym wynosi 10 zł.

— opłaty za przesyłanie pieniędzy przekazami pocztowymi pod adresem Narodowego Banku Polskiego i jego Oddziałów zostały obniżone przeciętnie o 50% w stosunku do opłat normalnych (co dotychczas nie było stosowane).

WPROWADZONO NOWE USŁUGI:

— telegramy listowe — opłata zniżkowa (najmniej za 20 wyrazów = 75 złotych, za każdy dalszy wyraz 3 zł. i opłata stała 20 zł.);

— telegramy doręczane na blankietach ozdobnych w zaklejonej kopercie — normalna opłata taryfowa za telegram plus 60 zł. za blankiet ozdobny;

— rozmowy telefoniczne międzymiastowe ze zniżoną opłatą w godzinach od 21 do 7 rano. 140 K.

GIGANTYCZNE PRACE W ZSRR

Na placu Komsomolskim w Moskwie prowadzone są roboty związane z budową największej w świecie stacji kolei podziemnej. Stacja ta, która obsługiwać będzie 200.000 pasażerów dziennie, wyposażona będzie w 22 (ruchome schody) łączące ją z czterema stacjami głównymi linii kolejowych położonych dookoła placu.

Na dalekiej Syberii prowadzą na jest akcja, zmierzająca do przekształcenia stepu Baraba, którego obszar równa się dwukrotnej powierzchni Belgii i Holandii w pola uprawne. Prace melioracyjne w tym rejonie, którego północna część pokryta jest bagnami, przemienia step Baraba w bogaty obszar rolniczy. Podobne prace melioracyjne prowadzone są w radzieckiej republice Gruzińskiej oraz w innych okolicach ZSRR.

CZYM LUDZIE JEDZĄ

Pewien duński profesor obliczył, że 530 mil. ludzi na świecie jada przy pomocy pałeczek (na sposób chiński). 320 mil. ludzi posługuje się łyżką, nożem i widelcem (Europa, Ameryka). 19 mil. je przy pomocy łyżki, trzymanej w prawej ręce i pałeczki lewej ręki (Indianie amerykańscy), a 740 mil. ludzi posługuje się nadal tylko palcami obu rąk (Afryka i Oceania).

50.000 KLUBÓW PIŁKI NOŻNEJ W ZWIĄZKU RADZIECKIM

W Moskwie odbyły się ostatnie obrady radzieckich klubów piłki nożnej, w których udział wzięli między innymi wybitni trenerzy i gracze.

W zawodach o mistrzostwa kraju, okręgów, republik i miast wzięło udział ogólnie 300.000 graczy. W konkurencjach juniorów grało 2.000 piłkarzy, 10 milionów widzów przyglądało się zawodom o mistrzostwa pierwszej klasy w ubiegłym sezonie. Zawodnikom drużyn drugiej i trzeciej klasy przypisywano jeszcze większą ilość widzów.

W porównaniu do roku ubiegłego, liczba klubów piłki nożnej powiększyła się w Związku Radzieckim o 1/3. W chwili obecnej istnieje w ZSRR około 50.000 zarejestrowanych klubów.

Truman chce wycisnąć nowe miliardy

Jak wiadomo, prezydent Truman wystosował niedawno do Kongresu Stanów Zjednoczonych orędzie, zawierające projekt budżetu USA na rok 1949-1950.

Główną część zaproponowanego przez Trumana budżetu stanowią wydatki pośrednie i bezpośrednie na cele wojenne. W porównaniu z bieżącym rokiem budżetowym bezpośrednio wydatki wojenne mają wzrosnąć o 21% i osiągnąć ogromną sumę 14.268 milionów dolarów.

Truman zmuszony był również przyznać, że wydatki na t. zw. „cele międzynarodowe”, „rozwój funduszy narodowych”, i „polepszenie transportu i komunikacji” stanowią w rzeczywistości zamaskowane pozycje wydatków na cele wojenne. A pod skromnym szyldem „rozwój funduszy narodowych” kryje się... produkcja bomb atomowych.

W przeciwieństwie do wydatków na cele wojenne, wydatki na potrzeby kulturalno-społeczne stanowią znikomą część nowego budżetu USA przy czym rząd zamierza zredukować jeszcze bardziej pozycje, przewidziane na budowę szpitali dla inwalidów wojennych, oraz wydatki na roboty publiczne.

Rząd Trumana nie jest w stanie pokryć rosnących wydatków wojennych z wpływów podatkowych i innych rządowych aktywów dolarowych. Zadłużenie państwa wzrosło do 252 miliardów dolarów. By znaleźć pokrycie dla nowych wydatków wojennych Truman proponuje zwiększyć opodatkowanie ludności o 4 miliardy dolarów. Przewiduje się również podwyższenie opłat pocztowych.

Projekt nowego budżetu amerykańskiego stanowi dowód, że amerykańskie koła rządzące za-

mierzają kosztem obniżenia poziomu życiowego ludu amerykańskiego kontynuować politykę wyścigu zbrojeń, politykę ekspansji i podżegania do wojny.

Na uwagę zasługuje też fakt, że budżet amerykański przewidyuje zwiększenie wydatków na potrzeby ministerstwa spraw wewnętrznych, któremu podlega oświatowa komisja badań „działalności antyamerykańskiej”.

Kapitałiści amerykańscy usiłują zażegnać widmo nadciągającego kryzysu gospodarczego przez sztuczne nakręcanie produkcji wojennej.

Amerykańskie koła postopowe demaskują politykę, która kryje się za projektem nowego budżetu. Narodowy komitet wykonawczy partii postopowej opublikował petycję, w której domaga się od Trumana „zerwania z... polityką, zagrażającą zarówno poziomowi życia narodu amerykańskiego, jak i powszechnemu pokojowi”.

Imperialiści amerykańscy i wysługująca się im prasa stara się za wszelką cenę prze-

nać narody świata o pokojowej polityce Stanów Zjednoczonych. Ulubiona metoda propagandy amerykańskiej polega na tym, że stara się ona swe agresywne zamiary przypisać Związku Radzieckiemu.

Tymczasem w Związku Radzieckim lwia część przewidzianych budżetem wydatków idzie na rozwój gospodarki narodowej i cele kulturalno-społeczne. Wydatki na obronę stanowią jedynie 17% budżetu, przy czym zmniejszają się one z roku na rok zarówno w cyfrach absolutnych jak i w stosunku procentowym. Sumy asygnowane na gospodarkę narodową i instytucje kulturalne stale wzrastają.

Porównanie budżetu ZSRR z amerykańskim preliminarzem budżetowym świadczy jeszcze raz o pokojowym charakterze polityki Związku Radzieckiego i demaskuje imperialistowskie amerykańskie, usiłujące oszczerstwami insynuacjami pod adresem ZSRR odwrócić uwagę społeczeństwa od swych agresywnych planów.

Rząd brytyjski stara się odzyskać, stracone na korzyść Amerykanów, pozycje na Środkowym Wschodzie, przez zawieranie regionalnych układów obronnych z wszystkimi członkami Ligi Arabskiej.

Sąd denacyfikacyjny w Bielefeld uznał panią Himmler, wdowę po dawnym przywódcy SS, Heinrichu Himmlerze, za „mniej ważną” członkinię partii hitlerowskiej.

Żołnierze USA z zachodnich stref okupacyjnych Niemiec i Austrii mogą obecnie udać się do Hiszpanii bez wiz. Cywilni urzędnicy Amerykańskiego Zarządu Wojskowego w Niemczech i Austrii nie będą mieli również żadnych trudności, jeżeli wyrażą ochotę zwiedzenia Hiszpanii.

Amerykański Zarząd Wojskowy stwierdza przy tym, że powyższe ułatwienia podróżowe zawiązać należy „przyjaźnielskiemu zrozumieniu” ze strony władz frankistowskich.

20 podziemnych fabryk wojennych i wszystkie zakłady przemysłu lotniczego, wybudowane przez Niemców w Austrii w okresie wojny, pracują obecnie pełną parą dla przemysłu zbrojeniowego. Generał Robertson, określił wszystkie pozostałości o remilitaryzacji zachodnich stref okupacyjnych, jako „głupie i pozbawione podstaw”.

Prywatni kupcy holenderscy zawierają liczne kontrakty, drogą telefoniczną i telegraficzną, z amerykańskimi finansistami, o dostawę materiałów wojennych do Indonezji. Dostawy te zostały już skutecznie odwołane, ponieważ Holandia płaci natychmiast dolarami.

Były członek partii hitlerowskiej, Willi Kaus, uznany został za „mniej ważnego hitlerowca” przez trybunał denacyfikacyjny we Frankfurcie, który orzekł, że fakt, iż Kaus objął trzy pożydowskie fabryki po dojściu do władzy Hitlera — „nie dowodzi jeszcze wcale, że wyłączał on zyski z reżimu hitlerowskiego”. Kaus skazany został jedynie na grzywnę, w wysokości 50 marek niemieckich.

Garda śpiewa w Moskwie

W sali koncertowej im. Czajkowskiego w Moskwie odbył się koncert śpiewaka polskiego Jerzego Gardy, który — jak i poprzednie koncerty — został niezwykle przychylnie przyjęty przez publiczność.

Humor

LOKATOR I WŁAŚCICIEL

— Za miesiąc musi się pan wyprowadzić z mieszkania i zostawić je w takim stanie w jakim było wynajęte.

— Tego nie myśl pan chyba poważnie. Skądże za miesiąc wezmę tyle pluskiew.

Mili! Nie pożyczajcie pieniędzy geologom. Dla nich tysiąc lat jest sekundą.

i krytykę radziecką. Centralna prasa radziecka, z „Prawdy” na czele, ocenia występy Gardy jako wdarcie artystyczne wielkiej miary, podkreślając wysoki poziom wykonania, szlachetność stylu, doskonałą szkołę i siłę wyrazu, ujawnione przez artystę w bogatym repertuarze.

„Ze szczególnym uznaniem — pisze „Prawda” — reasowała publiczność na utwory i pieśni polskie wykonane przez Gardę. Prawdziwą przyjemność sprawił również artysta słuchaczom, włączając do swego programu pieśni kompozytorów radzieckich.

Przyjazd Jerzego Gardy do Moskwy oraz występy artystów radzieckich w Polsce świadczą wymownie o zacieśnianiu się więziach kulturalnych między Związkiem Radzieckim i nową, demokratyczną Republiką Polską — konkluduje dziennik.

Ilia Ilf i Eugeniusz Pietrow

Kolumb przybija do brzegu

Szlachetny genuciezyk otworzył już usta, aby przysiąc, że nigdy nic podobnego nie mówił, gdy zjawili się nowi goście.

Nie tracąc czasu na uprzejmości przystąpili od razu do sprawy. Publicyści zaczęli okazywać swoje magiczne działanie. Kolumba zaproszono do Hollywood.

— Rozumie pan mister Kolumb — przekonywali goście — chcemy, by pan grał główną rolę w historycznym filmie „Amerigo Vespucci”. Rozumie pan, prawdziwy Krzysztof Kolumb w roli Amerigo Vespucci — to może być bardzo interesujące. Publiczność poleci na taki film. Cały pieprzyk w tym, że dialog będzie się toczył w broadwayskim żargonie. Rozumie pan? Nie rozumie Pan? No więc wytłumaczmy panu natychmiast wszystko dokładnie. Mamy scenariusz osnuty na tle powieści Aleksandra Dumasa „Hrabia Monte Christo”. Ale to nieważne.

Wprowadzilibyśmy tam elementy odkrycia Ameryki.

Kolumb zachwiał się i bezdźwięcznie poruszył wargami. Widocznie się modlił. Ale tuziemcy z Hollywood z zacięciem ciągnęli:

— Tak więc, mister Kolumb, gra pan rolę Amerigo Vespucci, w którym kocha się na zabój hiszpańska królowa. On znów z kolei tak samo nieprzytomnie kocha rosyjską księżnę Gryszkę. Ale kardynał Richelieu podkupuje Vasco de Gamę i z pomocą lady Hamilton stara się, by pana wysłać do Ameryki. Jego piekielny plan jest prosty i jasny. Na morzu napadają na pana piraci. Walczy pan jak lew. Wal-

czy pan na 100 m. Grać pan zapewne nie umie, ale to nieważne.

— A co jest ważne? — jęknął Kolumb.

— Ważne jest publiczność. Teraz już publiczność zna pana i z zainteresowaniem będzie oglądała takiego czcigodnego i uczzonego człowieka, walczącego z piratami. Kończy się tym, że odkrywacie Amerykę. Ale to nieważne... Najważniejsze — to bitwa z piratami. Rozumie pan: halabardy, siekiery, katalpulty, grecki ogień, jatagany — w ogóle średnio-wiecznych rekwizytów w Hollywood nie brak. Będzie pan musiał się jednak ogolić. Żadnej brody, żadnych wąsów. Publiczność widziała już tyle bród i tyle wąsów w filmach z życia Rosji, że więcej ich znieść nie potrafi. Zacznie więc pan od tego, że się ogoli, potem podpiszemy umowę na sześć tygodni. Zgoda?

— O key! — Odparł Kolumb drżąc na całym ciele.

Późnym wieczorem Kolumb, siedząc przy stole, pisał list do królowej hiszpańskiej.

„Objechałem wiele mórz, ale nigdzie nie spotkałem tak oryginalnych autochtonów. Absolutnie nie znoszę ciszy i aby jak najczęściej rozkoszować się hałasem, zbudowałem w całym mieście specjalne drogi na żelaznych słupach, po których w dzień i w nocy mkną żelazne karety, powodując tak umiłowany przez tubylców gruchot.

Czy są ludożercami, nie wyjaśniłem jeszcze dokładnie, ale w każdym razie jedzą gorące psy. Widziałem na własne oczy dużo spożywczych sklepów, które reklamują gorące psy i zachwalają ich smak.

Od wszystkich ludzi zalatuje tu specjalnym pachnidłem, które w języku tuziemców nazywa się „benzyna”. Wszystkie ulice napelnione są tym pachem, bardzo nieprzyjemnym dla europejskiego nosa. Nawet tutejsze piękności pachną benzyną.

Stwierdziłem, że tubylcy są poganami: posiadają wiele bogów, których imiona wypisane są ogólnymi zgłoskami na ich domostwach. Największą ilością wyznawców cieszy się widocznie bogini Koka-Kola, bóg Dragist Soda, bogini Cafeterie i wielki bóg benzynowych pachnidła — Ford. Jest on tu, zdaje się, czymś w rodzaju Zeusa.

Tubylcy są wielkimi obżartuchami i bez przerwy coś żują.

Niestety. Nie dosięgła ich jeszcze cywilizacja. W porównaniu ze zwariowanym tempem współczesnego hiszpańskiego życia, Amerykanie są bardzo powolni. Nawet chodzenie pieszo wyda im się zbyt szybkim środkiem lokomocji. Aby zwolnić ten proces, wprowadzili ogromną ilość tzw. samochodów. Teraz poruszają się w żółtym tempie i to im się nadzwyczaj podoba.

Wprowadził mnie w osłupienie pewien obrzęd, który ma miejsce co wieczór w miejscowości o nazwie Broadway. Wielka ilość tubylców zbiera się w jednej wielkiej chacie, która nazywa się burleska. Kilka kobiet miejscowych wychodzi kolejno na podwyższenie i pod barbarzyński gruchot tam — tamów i saksofonów stopniowo zrzuca z siebie odzież. Obecnie klaszczą w dłonie, jak dzieci. Kiedy kobieta jest już prawie naga, a tuziemcy zgromadzeni są rozpaleni do ostatnich granic, następuje rzecz najbardziej niezrozumiała w tym zadziwiającym obrzędzie: kurtyna nie wiadomo dlaczego opuszcza się i wszyscy rozchodzą się do swoich chat.

Mem nadzieję, że będę mógł prowadzić dalej badania tego cudownego kraju i ruszyć w głąb kontynentu. Życiu memu nie grozi żadne niebezpieczeństwo. Tuziemcy są bardzo dobrzy, uprzejmi i do obeokrajowców odnoszą się przychylnie”.

Koniec.

CENNIK OGŁOSZENIOWY:

320 zł, od 201 do 300 — 380 zł, powyżej 300 mm — 500 zł.

Jednostką obliczeniową dla ogłoszeń wymiarowych przyjęto 1 mm przez szerokość 1 łamu (szpalty). Ogłoszenia tabelaryczne, bilanse i kombinowane o 100% drożej. Ogłoszenia w numerach specjalnych okolicznościowych o 100% drożej. Ogłoszenia drukuje się w miarę wolnego miejsca i za terminowy druk ogłoszeń nie bierze się odpowiedzialności. Od cen powyższych rabatu nie udziela się.

OGŁOSZENIA DROBNE

101 do 200 — 150 zł, od 201 do 300 — 180 zł, powyżej 300 mm — 240 zł.

W TEKSTACH od 1 do 100 mm 250 zł, od 101 do 200 — 300 zł, od 201 do 300 — 350 zł, powyżej 300 — 420 zł.

Ogłoszenia tabelaryczne, bilanse i kombinowane o 100% drożej. Ogłoszenia drukuje się w miarę wolnego miejsca i za terminowy druk ogłoszeń nie bierze się odpowiedzialności. Od cen powyższych rabatu nie udziela się.

słowo. RAMKOWE za tekstem od 1 do 100 mm — 120 zł, od 101 do 200 — 150 zł, od 201 do 300 — 180 zł, powyżej 300 mm — 240 zł.

W TEKSTACH od 1 do 100 mm 250 zł, od 101 do 200 — 300 zł, od 201 do 300 — 350 zł, powyżej 300 — 420 zł.

Ogłoszenia tabelaryczne, bilanse i kombinowane o 100% drożej. Ogłoszenia drukuje się w miarę wolnego miejsca i za terminowy druk ogłoszeń nie bierze się odpowiedzialności. Od cen powyższych rabatu nie udziela się.